

Sygn. akt VIII U 1929/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janina Kościelniak
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2014 r. w Gliwicach

sprawy A. P. (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 29 maja 2013 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od 13 czerwca 2013 r.

(-) SSO Janina Kościelniak

Sygn. akt VIII U 1929/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29.05.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu A. P. (P.) prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), ponieważ nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Odwołanie od w/w decyzji wniósł ubezpieczony. Odwołujący podniósł, że wbrew ustaleniom organu rentowego wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresie od 1.12.1974 r. do 31.07.1995 r., na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony., która została wymieniona w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r., wykaz A, dział VIII, poz. 2 pkt 2. Ubezpieczony wniósł nadto o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków w osobach J. L., J. M. oraz I. S. na okoliczność potwierdzenia miejsca i rodzaju pracy wykonywanej przez ubezpieczonego w okresie spornym.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji. ZUS wskazał, że ubezpieczony wprawdzie legitymuje wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym, ukończył 60 lat, nie jest członkiem OFE, jednakże nie udokumentował żadnego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Odwołujący urodził się w dniu (...)

W dniu 13.06.2013 r. ubezpieczony ukończył 60 lat.

Ubezpieczony nie jest członkiem OFE.

Skarżący, na dzień 1.01.1999 r., legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat.

W okresie od 2.09.1968 r. do 31.03.2001 r. odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Spółka Akcyjna B., w tym :

- w okresie od 2.09.1968 r. do 31.08.1971 r., jako uczeń,
- w okresie od 1.09.1971 r. do 16.11.1974 r. na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych,
- w okresie od 17.11.1974 r. do 28.02.1977 r., na stanowisku monter samochodowego,
- w okresie od 1.03.1977 r. do 31.07.1995 r., na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych,
- w okresie od 1.08.1995 r. do 3.01.1999 r., na stanowisku kontrolera technicznego,
- w okresie od 4.01.1999 r. do 31.03.2001 r., na stanowisku mistrza zmianowego.

W okresie od 1.04.2001 r. do 31.12.2002 r. odwołujący pracował w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z o.o. , w tym:

- w okresie od 1.04.2001 r. do 31.03.2002 r., na stanowisku mistrza,
- w okresie 1.04.2002 r. do 31.12.2002 r., na stanowisku zastępcy kierownika zmiany.

W okresie od 1.01.2003 r. do 26.08.2006 r. odwołujący pracował w Przedsiębiorstwie (...) B. , w tym:

- w okresie od 1.01.2003 r. do 31.05.2004 r., na stanowisku dyspozytora techniczno-eksploatacyjnego,
- w okresie od 1.06.2004 r. do 26.08.2006 r., na stanowisku mistrza.

W okresie od 1972 r. do 1974 r. odwołujący odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Przedsiębiorstwo (...) Spółka Akcyjna B., w którym pracował ubezpieczony, było następcą prawnym dawnego Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa (...), tzw. (...) B.. Zakład ten dysponował około 100 autobusami jeżdżącymi na regularnych liniach autobusowych na terenie całego (...).

W obrębie zajezdni w/w zakładu znajdował się warsztat w którym naprawiano usterki techniczne użytkowanych autobusów, które często ulegały awariom. Zdefektowane autobusy, pozostające „na trasie”, odholowywali na teren zajezdni kierowcy pogotowia technicznego.

W pogotowiu technicznym pracowało trzech kierowców na trzy zmiany, w tym ubezpieczony, który pracował w tym charakterze w latach 1974 – 1995.

Kierowca pogotowia technicznego wyjeżdżał z zajezdni w związku z poleceniem służbowym wydawanym przez dyspozytora ruchu. Do odholowywania używano autobusu zaadaptowanego do potrzeb właściwych pojazdowi służącemu odholowywaniu. Ładowność w/w pojazdu przekraczała 3,5 tony. Pojazd odholowujący zdefektowany autobus jechał do zajezdni z prędkością ok 30-40 km/h. W ciągu dnia zdarzało się od 5-6 awarii autobusów.

Kierowcy pogotowia technicznego, a także kierowcy jeżdżący na regularnych liniach autobusowych, kierowani byli obowiązkowo na badania psychotechniczne, z częstotliwością co trzy lata.

Pracownicy pogotowia technicznego wykonywali wyłącznie czynności służące doholowaniu do warsztatu zajezdni niesprawnych autobusów przez osiem godzin dziennie, nie wykonywali innych obowiązków, w szczególności nie pracowali na warsztacie.

Stanowiska formalnie zajmowane przez pracowników Przedsiębiorstwa (...) Spółka Akcyjna B., nie odpowiadały faktycznie wykonywanym czynnościom. W okresie zatrudnienia ubezpieczonego angaże kierowców jeżdżących na regularnych liniach autobusowych, oraz kierowców pogotowia ratunkowego, uprawniały do niższych stawek wynagrodzenia aniżeli wynagrodzenie wypłacane mechanikom.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o: akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z Przedsiębiorstwa (...) Spółka Akcyjna B., dawnego (...), zeznania świadków w osobach J. L.(L.), J. M.(M.), I. S., zeznania ubezpieczonego, dokument prawa jazdy ubezpieczonego z dnia 28.01.2011 r. .

Sąd uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest spójny i kompletny, a przez to mogący stanowić podstawę dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd w szczególności dał wiarę zeznaniom świadków w osobach J. L.(L.), J. M.(M.), I. S.. W/w pracowali z ubezpieczonym w tym samym zakładzie pracy, w okresie zatrudnienia ubezpieczonego, a jeden z nich, tj. J. L. był jego bezpośrednim przełożonym, co pozwala przyjąć, że dysponują oni dostateczną wiedzą w przedmiocie rodzaju i zakresu wykonywanych przez odwołującego prac.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227) w powiązaniu z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz.43 ze zm.) ubezpieczonym mężczyznom urodzonym przed dniem 1.01.1949r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przy pracach wymienionych w wykazie A, przysługuje prawo do emerytury w razie łącznego spełnienia następujących warunków:

1. osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat,
2. posiadania wymaganego okresu zatrudnienia wynoszącego 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z kolei zgodnie z treścią art. 184 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składowy i nieskładowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl art. 184 ust. 2 ustawy – w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2012r. tj. w dacie złożenia wniosku oraz wydania zaskarżonej decyzji – emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Na podstawie tego przepisu, prawo do emerytury w obniżonym wieku, przysługuje ubezpieczonemu, który w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1.01.1999 r. spełnił warunki w zakresie posiadania ogólnego stażu pracy oraz pracy wykonywanej w warunkach szczególnych a nie osiągnął wymaganego wieku.

W przedmiotowej sprawie okoliczność sporna dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego (na dzień 1 stycznia 1999 r.) wymaganego 15 - letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uwzględnił bowiem ubezpieczonemu całego okresu zatrudnienia wskazanego przez skarżącego, jako wykonywanego w szczególnych warunkach.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym 15 - letnim okresem pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Wykonywane przez ubezpieczonego prace są wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz.43 ze zm.), zawierającym wykaz prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W dziale VIII wykazu A, pod poz. 2 wymienione są prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów.

Z postępowania dowodowego wynika, że odwołujący pracował na stanowisku kierowcy pogotowia technicznego. Zasadniczo praca w tym charakterze polegała na odholowywaniu zepsutych autobusów do zajezdni, pojazdem o ładowności przekraczającej 3,5 tony, co z uwagi na częstotliwość występujących awarii, a także dystans dzielący zajezdnię od miejsca postoju zepsutego pojazdu trwało, co najmniej 8 godzin dziennie. Okoliczność, że odwołujący osiem godzin dziennie kursował samochodem o ładowności przekraczającej 3,5 tony, nie wykonując przy tym innych czynności, pozwala uznać, że wykonywał on pracę wymienioną w wykazie A, dziale VIII, poz. 2 stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, że odwołujący w okresie spornym, tj. w latach 1974-1995, formalnie zaszeregowany był na innych stanowiskach aniżeli kierowca samochodu. Jak wynika bowiem z zeznań świadków, przydzielone pracownikom angaże, w Przedsiębiorstwie (...) Spółka Akcyjna B., wcześniejszym (...) B., nie odpowiadały faktycznie zajmowanym stanowiskom. Z uwagi na powyższe, dla ustalenia rodzaju wykonywanych przez ubezpieczonego prac, formalne zaszeregowanie odwołującego nie jest decydujące dla ustalenia rzeczywiście wykonywanej pracy.

W postępowaniu odwoławczym przed Sądem, nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, takie jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania

cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

Pracę ubezpieczonego w charakterze kierowcy, o którym mowa w wykazie A, dziale VIII, poz. 2, potwierdza również fakt, że w okresie spornym był on zobowiązany poddać się regularnym badaniom psychotechnicznym właściwym kierowcom.

W konsekwencji należało uznać, że przy uwzględnieniu do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu spornego, ubezpieczony legitymuje się na dzień 1.01.1999 r. wymaganym 15- letnim okresem takiej pracy.

Spełnienie pozostałych przesłanek nie było sporne. Ubezpieczony posiada wymagany okres składkowy i nieskładkowy, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a także ukończył wymagany wiek.

Mając na względzie powyższe Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od dnia 13 czerwca 2013r.

(-) SSO Janina Kościelniak